

2) Zarzut drugi, że Rada naruszyła prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej skarżącego, ze względu na to, że:

— zastosowane środki ograniczające nie przewidują żadnej procedury związanej z udostępnieniem skarżącemu dowodów, które stały się podstawą decyzji o zamrożeniu środków finansowych, czy też umożliwiającej mu konstruktywne wypowiedzenie się w przedmiocie tych dowodów;

— uzasadnienie, na które powołano się przy przyjmowaniu zaskarżonych środków zawiera ogólne, niczym nie poparte i niejasne twierdzenie o prowadzeniu śledztwa sądowego;

— Rada nie dostarczyła wystarczających informacji umożliwiających skarżącemu konstruktywne przedstawienie w ramach odpowiedzi swojego stanowiska, co nie pozwala Trybunałowi na dokonanie oceny, czy decyzja oraz ocena Rady były zasadne i oparte na niepodważalnych dowodach.

3) Zarzut trzeci, że Rada nie uzasadniła w wystarczający sposób skarżącemu zastosowania wobec niego zaskarżonych środków, naruszając jej obowiązek do przedstawienia w jasny sposób konkretnych i specyficznych powodów uzasadniających jej decyzję, w tym indywidualnych i specyficznych powodów, które doprowadziły ją do uznania, że skarżący był odpowiedzialny za sprzeniewierzenie tunezyjskich państwowych środków finansowych.

4) Zarzut czwarty, że Rada naruszyła bez uzasadnienia i w sposób nieproporcjonalny prawo własności skarżącego, a także jego swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, ze względu na to, że

— środki o zamrożeniu funduszy mają znaczący i długotrwały wpływ na jego prawa podstawowe;

— ich zastosowanie wobec skarżącego nie jest uzasadnione; oraz

— Rada nie wykazała, że całkowite zamrożenie środków finansowych było mniej uciążliwym sposobem na osiągnięcie takiego celu, ani też, że wyrządzona skarżącemu bardzo znaczna szkoda była uzasadniona i proporcjonalna.

5) Zarzut piąty, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie decydując się na zastosowanie tych środków ograniczających wobec skarżącego, gdyż wygląda na to, że Rada nie dokonała żadnej oceny w odniesieniu do skarżącego, czy też gdy taka ocena została dokonana, Rada doszła do błędnego wniosku, że zastosowanie środków ograniczających było wobec skarżącego uzasadnione.

(¹) Decyzja Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 62).

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Si.mobil przeciwko Komisji

(Sprawa T-201/11)

(2011/C 160/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d. (Lublana, Republika Słowenii) (przedstawiciele: P. Alexiadis und E. Sependa, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2001) 355 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2011 r. w sprawie COMP/39.707 — Si.mobil/Mobitel;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2001) 355 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2011 r. w sprawie COMP/39.707 — Si.mobil/Mobitel, w której oddaliła ona wniesioną do niej przez skarżącą na podstawie art. 102 TFUE w dniu 14 sierpnia 2009 r. skargę na rzekomo nieuczciwe praktyki Mobitela na detalicznym i hurtowym poziomie konkurencji na szeregu rynków telefonii komórkowej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy zastosowania przez Komisję w sposób oczywiście błędny przepisów kompetencyjnych przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1/2003 (¹) i obwieszczeniu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (Dz.U. 2004 C 101, s. 43).

— Przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja nie zagwarantowała skutecznego zastosowania prawa Unii i nie uwzględniła przy tym nadrzędnych wymogów porządku publicznego, którymi objęte jest rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003, oraz swoich własnych reguł zawartych w obwieszczeniu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji, a także odnośnego orzecznictwa.

- Komisja uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z obwieszczenia w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji, gdyż nie podjęła działania, kiedy „krajowy organ ochrony konkurencji nadmiernie przedłuży postępowanie”, co ma miejsce w przypadku, gdy przewidziany w prawie słoweńskim termin dwóch lat upłynął, a krajowy organ ochrony konkurencji nawet nie wysłał ostatecznego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Ponadto Komisja nie uwzględniła dowodów wykazujących niezbicie, że jest „najbardziej odpowiednim” organem do rozstrzygnięcia sporu tego rodzaju. W okolicznościach niniejszej sprawy jest mało prawdopodobne, by słoweński organ ochrony konkurencji był „w stanie zakończyć naruszenie” w rozsądny i szybki sposób. Przeciwnie, w niniejszej sprawie jest jasne, że „przepisy wspólnotowe mogą być [...] bardziej efektywnie zastosowane przez Komisję”.
- 2) Zarzut drugi dotyczy zastosowania przez Komisję w sposób oczywiście błędny wyważenia, o którym mowa w wyroku w sprawie Automec ⁽²⁾.
- Zdaniem skarżącej zgodnie z wyrokiem w sprawie Automec Komisja nie dysponuje nieograniczonym zakresem uznania przy podejmowaniu decyzji co do jej kompetencji. W tym celu skarżąca przedstawiła liczne dowody wykazujące, że istnieje „interes wspólnotowy” w rozstrzygnięciu przez Komisję roszczeń Si.mobil, których Komisja bezzasadnie nie uwzględniła. Ponadto Komisja nie uwzględniła swoich własnych wytycznych w sprawie priorytetów, którymi Komisja będzie się kierować przy stosowaniu art. 82 traktatu WE w odniesieniu do szkodliwych działań o charakterze praktyki wyłączającej podejmowanych przez przedsiębiorstwa dominujące (Dz.U. 2009 C 45, s. 7), gdyż oba rodzaje naruszeń prawa konkurencji (zaniżanie marży i drapieżne ceny), na które wystawiona jest skarżąca, są wymienione w tym dokumencie jako priorytetowe dla Komisji i występują rosnący interes w wyjaśnieniu sposobów, w jakich Komisja stosuje te doktryny, w szczególności w sektorze telefonii komórkowej, w którym dopiero należy ustalić takie precedensy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 18 grudnia w sprawie T-24/90 Automec przeciwko Komisji, s. II-2223.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Aeroporia Aigaiou Aeroporiki i Marfin Investment Group Symmetochon przeciwko Komisji

(Sprawa T-202/11)

(2011/C 160/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aeroporia Aigaiou Aeroporiki AE (Ateny, Grecja) i Marfin Investment Group Symmetochon AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: A. Ryan, Solicitor, G. Bushell, Solicitor, P. Stamou i I. Dryllarakis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr C(2011) 316 z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie COMP/M.5830 dotyczącej planowanej koncentracji Aegean Airlines S.A. i Olympic Air S.A., Olympic Handling S.A. oraz Olympic Engineering S.A. zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾;

- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych lub oczywistego błędu w ocenie przy określeniu rynku obejmującego wyłącznie pasażerów wrażliwych na czynnik czasu, ponieważ:
- Komisja przyjmuje dochód lub zarządzanie wydajnością jako podstawę przy określeniu rynku pasażerów wrażliwych na czynnik czasu, co nigdy nie było omawiane w toku postępowania administracyjnego;
- decyzja nie może opierać się na rynku obejmującym wyłącznie pasażerów wrażliwych na czynnik czasu, jako że to podejście nie znajduje oparcia w dominującym stanie nauk ekonomicznych i pozostaje w sprzeczności z samymi aktami sprawy prowadzonymi przez Komisję.

- 2) Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, który Komisja popełniła, gdy stwierdziła, że promy wywierają jedynie „ograniczoną presję konkurencyjną” na usługi transportu lotniczego na ośmiu trasach, zważywszy, że:

- materiał dowodowy przywołany przez Komisję na poparcie jej wniosków jest nadzwyczaj selektywny, narusza wszystkie reguły postępowania dowodowego i nie zawiera żadnych badań empirycznych lub analitycznych. Poza tym gdy ów materiał dowodowy jest interpretowany w obiektywny sposób, potwierdza tak naprawdę odmienny wniosek, mianowicie to, że promy wywierają rzeczywistą presję konkurencyjną w zakresie pasażerów niewrażliwych na czynnik czasu lub wszystkich pasażerów na tych ośmiu trasach.